

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 1ObdoV/13/2016                 |
| Identifikačné číslo spisu: | 3001899882                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 27. júla 2017                  |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Darina Ličková           |
| Funkcia:                   |                                |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2017:3001899882.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Ličkovej a členiek senátu JUDr. Anny Markovej, JUDr. Jany Zemaníkovej, JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Andrei Moravčíkovej PhD, v právnej veci žalobcu TENNIS Zlín, a. s., IČO: 46 975 764, so sídlom Štemberská 300, Louky, Zlín, ČR, právne zastúpeného Mgr. Helenou Machálkovou, advokátkou so sídlom Na stráni 598, Uherské Hradište, proti žalovanej Jana Švejdová, IČO: 32 943 946, Štúrova 7, Nitrianske Pravno, právne zastúpenej JUDr. Jaroslavom Hujíkom, advokátom, Hviezdoslavova 3, Prievidza, v konaní o zaplatenie 313 305,- Kč s príslušenstvom, vedenej na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn.: 15Cb/271/2001, na dovolanie žalovanej proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2016, č. k. 2Obo/5/2014-435 vo veci samej, takto

### **r o z h o d o l :**

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 2Obo/5/2014 z 28. januára 2016 o d m i e t a .II. Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### **O d ô v o d n e n i e**

1. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 23. októbra 2013 č. k. 15Cb/271/2001-400 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 313 305,- Kč s 12% ročným úrokom z omeškania od 16. januára 2001 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania vo výške 6 563,55 eur pozostávajúcich z trov konania titulom zaplatených súdnych poplatkov 1 325,76 eur a z trov právneho zastúpenia 5 237,79 eur na účet právnej zástupkyne žalobcu Mgr. Heleny Machálkovej, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že medzi žalobcom a žalovanou došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy ústnou formou. Aj keď žalovaná v priebehu konania namietala akúkoľvek existenciu záväzkového vzťahu medzi ňou a žalobcom a popierala, že by zmluvu uzavrela, či už osobne alebo prostredníctvom F. F. ako splnomocnenej osoby, súd s poukazom na neformálnosť vzniku a zásadu dobrej viery, na ktorých princípoch je založený Dohovor OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru konštatoval, že existencia záväzkového vzťahu medzi účastníkmi bola preukázaná nielen predložením potvrdenia Poľnobanky, a. s., o poskytnutí úveru žalovanej, ktoré zaslala žalovaná žalobcovi a zaplatením zálohy vo výške 4 540,- eur 12. decembra 2000 z účtu žalovanej na účet žalobcu, ale aj colným prehlásením (deklaráciou) č. 0516308000863 z 22. decembra 2000, ktoré podpísala žalovaná a na základe ktorého bol na územie SR do voľného obehu prepustený tovar špecifikovaný čo do druhu, množstva, hmotnosti a ceny dodaný žalobcom (odovzdaný na

prepravu prepravcovi na základe CMR č. 2956108). Z týchto listinných dôkazov podľa názoru súdu prvej inštancie bezpochyby vyplynulo, že medzi žalovanou a žalobcom bol záväzkový vzťah a že nešlo o plnenie bez právneho dôvodu. Svedeckú výpoveď F. F. súd vyhodnotil ako nevieryhodnú, pokiaľ ide o jeho tvrdenie, že Ing. Minárika, jedného z konateľov žalobcu, on pokladal za Ing. B. a že Ing. Minařík si z jeho faxu z firmy zaslal sám kúpnu zmluvu, kde ako zmluvnú stranu označil žalovanú do spoločnosti žalobcu. Za nevierohodné súd vyhodnotil aj výpovede R. S., A. F. a F. F., ktorými malo byť preukázané, že žalovaná colnú deklaráciu nepodpísala. V tejto súvislosti súd prvej inštancie predovšetkým poukázal na skutočnosť, že okolnosť podpísania colnej deklarácie žalovanou vôbec nebola spochybňovaná až do momentu, než odvolací súd na jej obsah upriamil pozornosť vo svojom rozhodnutí, ktorým zrušil predchádzajúci rozsudok tunajšieho súdu.3. Súd prvej inštancie zdôraznil, že colné vyhlásenie je potvrdené príslušným colným orgánom v colnom konaní, je opatrené odtlačkom pečiatky príslušného colného úradu, preto niet dôvodu pochybovať o pravosti údajov v ňom uvedených bez predloženia relevantných dôkazov o jeho opaku. Takými dôkazmi, ktorými by bola spochybnená pravosť podpisu žalovanej na colnom vyhlásení, podľa názoru súdu nie sú výpovede svedkov, a to nielen s prihliadnutím na príbuzenské pomery niektorých z nich k žalovanej, ale aj s ohľadom na ich rozporné tvrdenia. Súd s prihliadnutím na ostatné listinné dôkazy, najmä na potvrdenie od Poľnobanky, a. s., o poskytnutí úveru a o realizovanej zálohovej platbe dodal, že nemal dôvod pochybovať o tom, že žalovaná sa so žalobcom na predmete kúpnej zmluvy, teda na množstve, druhu tovaru i na cene dohodla.4. Krajský súd v Trenčíne dospel k záveru, že žalovaná si nesplnila svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu so žalobcom, keď mu doposiaľ neuhradila kúpnu cenu za tovar vo výške 313 305,-- Kč (po odpočítaní zálohovej platby v sume 160 000,-- Kč - 4 540,-- eur), ktorého prevzatie potvrdila podpísaním colnej deklarácie, na základe ktorej sa tovar dostal do jej dispozície na území SR. Žalovaná bola so splnením svojho záväzku vo výške 313 305,-- Kč v omeškaní a podľa čl. 78 Dohovoru je povinná zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania. Keďže Dohovor neobsahuje úpravu týkajúcu sa výšky úroku, súd prvej inštancie preto postupoval podľa vnútroštátneho práva a v zmysle § 735 Obchodného zákonníka platného v čase vzniku záväzkového vzťahu zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania podľa § 369 ods. 1 v spojení s § 502 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase vzniku omeškania. Dodal, že žalobcom uplatnená sadzba 12% ročne neodporuje uvedenej právnej úprave, lebo podľa bankových sadzieb (VÚB, a. s., Tatra banka, a. s.) sa úrokové sadzby pohybovali v mesiaci január v rozpätí od 10% do 11,5% ročne. Súd prvej inštancie preto žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 313 305,-- Kč titulom nedoplatku kúpnej ceny za dodaný tovar spolu s 12% ročným úrokom z omeškania od 16. januára 2001 (teda odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti faktúry) až do zaplatenia v súlade s citovanými článkami Dohovoru. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. 5. Na odvolanie žalovanej prejednal vec Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací a rozsudkom z 28. januára 2016 č. k. 2Obo/5/2014-435 rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 23. októbra 2013, č. k. 15Cb/271/2001-400 vo veci samej potvrdil. V časti výroku o trovách konania rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. 6. V odôvodnení odvolací súd uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil s poukazom na ust. § 219 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. 7. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, že predmetom konania je zaplatenie kúpnej ceny, ktorú žalobca vyúčtoval žalovanej faktúrou č. 85020011 splatnou 15. januára 2001 v sume 313 305,-- Kč. 8. Odvolací súd v odôvodnení konštatoval, že súd prvej inštancie správne zistil a dospel aj k správne právnemu záveru, že medzi žalobcom a žalovanou bola v súlade s Dohovorom OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru uzavretá ústna kúpna zmluva. O dohode a podmienkach zmluvy napovedá nielen predloženie potvrdenia Poľnobanky, a. s., o poskytnutí úveru žalovanej z 13. decembra 2000 (č. l. 37 spisu) zaslané žalobcovi 14. decembra 2000, zaplatenie zálohy vo výške 4 540,-- eur 12. decembra 2000 z účtu žalovanej (č. l. 38 spisu) na účet žalobcu a tiež skutočnosť, že dodaný tovar odovzdaný žalobcom na prepravu (CMR č. 2956108 č. l. 80 spisu) bol 22. decembra 2000 prečlený v prospech žalovanej (č. l. 76 spisu) tak, ako to správne skonštatoval i súd prvej inštancie. 9. Žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie namietala existenciu záväzkového vzťahu medzi ňou a žalobcom a tiež popierala, že by zmluvu uzavrela, či už osobne alebo prostredníctvom F. F. ako splnomocnenej osoby. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie správne skonštatoval, že ak by v záväzkovom vzťahu so žalobcom mala byť spoločnosť B-ART, s. r. o., ako to prezentovala žalovaná, aj svedok Švejda (jej manžel), bolo by nelogické, aby namiesto spoločnosti B-ART, s. r. o., ktorá podľa jej vyjadrenia mala finančné problémy, preukazovala

žalovaná žalobcovi svoju solventnosť a platila mu zálohu zo svojho účtu. 10. Odvolací súd na námietku žalovanej (podľa ktorej žalobca zneužil F. F., ktorý plniac záväzok firmy B-ART, s. r. o., voči nej zabezpečil, aby dostal na stavenisko tovar na dokončenie kurtov, ktorý už bol z prevažnej časti zaplatený a tretia sada platbou priamo žalobcovi tak, ako ju o to požiadal konateľ spoločnosti B-ART, s. r. o.), dodal, že žalovaná v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ani v odvolacom konaní právne relevantným spôsobom nepreukázala, že medzi spoločnosťou B-ART, s. r. o. a žalobcom bol uzavretý zmluvný vzťah, či už na dodávku troch sád, resp. na zálohu platenej jednej sady skiel na squashové kurty, resp. že žalobca vo vzťahu k spoločnosti B-ART, s. r. o., prevzal záväzky pôvodného zhotoviteľa diela. 11. Odvolací súd sa stotožnil aj so zistením súdu prvej inštancie, že z vykonaného dokazovania nevyplynulo ani to, že by došlo k prechodu vlastníctva vecí zaobstaraných spoločnosťou B-ART, s. r. o., ako zhotoviteľa diela vo vzťahu k žalovanej ako objednávateľovi na žalovanú. 12. Odvolací súd tiež uviedol, že je nesporné, že žalovaná uzavrela 18. júla 2000 so spoločnosťou B-ART, s. r. o., zmluvu o dielo č. 1 (č. l. 246 spisu) na dodávku a montáž vybavenia troch squashových kurtov typu PROSPEC PACKAGE. Spoločnosť B-ART, s. r. o., uzavrela 17. júla 2000 zmluvu o dielo č. 06-T/2000 (č. l. 68 spisu) na rovnaký predmet plnenia so spoločnosťou MAVIK NITRA, spol. s r. o., Športová divízia TENNIS NITRA. Žalovaná v konaní síce poukazovala na skutočnosť, že na základe uvedenej zmluvy platila zálohovú platbu, ktorou mali byť vyplatené 2 kusy skiel, avšak v konaní pred súdom prvého stupňa zostala spornou skutočnosť, či spoločnosti MAVIK NITRA spol. s r. o., boli reálne dodané 2 kusy skiel na squashové kurty a ak áno, akým spôsobom sa s nimi naložilo. 13. Žalovaná tiež nepreukázala, že žalobca jej 22. decembra 2000 zaslal aj 2 kusy skiel zaplatených uvedenou zálohovou platbou a súd prvého stupňa správne uzavrel, že predmetom tohto konania nie sú obchodno-záväzkové vzťahy a nároky z nich medzi MAVIK NITRA spol. s r. o. a B-ART, s. r. o. a ani medzi MAVIK NITRA spol. s r. o. a príp. žalobcom. 14. Najvyšší súd Slovenskej republiky pre úplnosť dodal, že z pripojeného trestného spisu na č. l. 131 vyplýva, že spoločnosť B-ART, s. r. o., listom z 10. novembra 2000 od zmluvy o dielo č. 06-T/2000, uzavretej so spoločnosťou MAVIK-NITRA, spol. s r. o., Športová divízia v zmysle § 344 a nasl. Obchodného zákonníka odstúpila. 15. Tvrdenie žalovanej, že žalobca v decembri 2000 dodávkou plnil na zmluvu o dielo č. 1, ktorú žalovaná uzavrela 17. júla 2000 so spoločnosťou B-ART, s. r. o., tak nebolo možné považovať za vierohodné. 16. Odvolací súd za daného skutkového a právneho stavu veci a skutočností, že dodaný tovar bol preclený v prospech žalovanej, sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý vyhodnotil vykonanie znaleckého dokazovania ohľadne pravosti podpisu žalovanej na colnej deklarácii za nehospodárne a neúčelné. K tvrdeniu žalovanej, že v postavení svedka vypovedala na polícii 21. júna 2005 a trestné konanie bolo začaté z podnetu žalobcu voči F. F. i a firme B-ART, s. r. o., odvolací súd neprihliadol, pretože táto skutočnosť nebola pred súdom prvej inštancie tvrdená. Taktiež v konaní pred súdom prvej inštancie nenamietala, že žalobcom bol dodaný aj tovar, ktorý na dokončenie squashových kurtov nebol potrebný a naopak nebol sčasti dodaný tovar, ktorý bol potrebný, preto odvolací súd ani na túto v odvolaní tvrdenú skutočnosť neprihliadol. 17. Odvolací súd konštatoval, že žalovaná kúpnu cenu za dodaný tovar nezaplatila, súd prvej inštancie rozhodol v súlade s právnym predpisom, keď žalobe vyhovel, ktorého správnosť žalovaná svojím odvolaním nespochybnila. 18. V súvislosti s výrokom o trovách konania odvolací súd uviedol, že žalobca bol v konaní pred súdom prvého stupňa okrem iného zastúpený advokátom JUDr. Milanom Francom so sídlom v Zlíne, tr. T. Bati 180, Česká republika. Poukázal na ust. § 2 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z., ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1ObdoV/51/2011 z 28 júna 2012 uverejnené v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 7/2014. 19. Odvolací súd prisvedčil žalovanej, že súd prvej inštancie splnenie podmienok pre priznanie trov právneho zastúpenia za poskytnuté právne služby uvedeným advokátom žalobcu odôvodnil iba všeobecným odkazom na príslušné ustanovenia zákona č. 586/2003 Z. z. Odvolací súd sa preto stotožnil so žalovanou, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania je nepreskúmateľné, v dôsledku čoho bola žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom. 20. Proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2016, č. k. 2Obo/5/2014-435 podala žalovaná dovolanie, ktoré odôvodnila tým, že rozhodnutie je postihnuté vadou podľa ust. § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 237 písm. f/ O. s. p. 21. Žalovaná v dovolaní poukázala na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. a uviedla, že nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, teda aj nedostatočné vysporiadanie sa s námietkami účastníka, vznesenými počas súdneho konania, je vadou zakladajúcou prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. 22. Žalovaná namietala, že konštatovanie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, že žalovaná so žalobcom

uzavrela ústnu kúpnu zmluvu na predmet kúpy, ktorého zaplattenia sa žalobca domáha žalobou v tejto veci, nezodpovedá vykonaným dôkazom a túto vadu žalovaná opakovane namietala v odvolaní. Odvolací súd sa s námietkami nevysporiadal a nevysporiadal sa ani s výpoveďami svedkov F. a S.. Žalovaná tiež poukázala, že neposkytla a ani nezaslala žalobcovi potvrdenie Poľnobanky, a. s. Na dôvodnosti námietky, že žiadna kúpna zmluva nebola uzavretá, nemôže nič zmeniť ani preclenie tovaru na meno žalovanej, keďže preclenie nerealizovala ani žalovaná, ani ňou splnomocnený zástupca, žiadny tovar od žalobcu neprevzala, ani s ním nikdy nerokovala. Nemožno akceptovať odmietnutie žalovanej námietok len s poukazom na to, že tovar bol preclený na jej meno bez toho, aby bolo preukázané, či k takémuto úkonu došlo s jej vedomím, súhlasom alebo na základe jej splnomocnenia. Pokiaľ odvolací súd argumentuje tým, že žalobca konal v dobrej viere, nezodpovedá takýto argument výsledkom vykonaného dokazovania. Žalobca nemohol byť dobromyseľný, resp. v dobrej viere, že uzavrel so žalovanou kúpnu zmluvu, keď so žalovanou preukázateľne nielenže nerokoval o jej uzavretí, ani o jej podmienkach a tak, ako opakovane namietala, ani v súlade s Dohovorom neadresoval svoje prejavy vôle z rokovaní (ako bolo dokazovaním ustálené s F. F.) jej do miesta podnikania, ktoré bolo známe z verejného živnostenského registra. Z argumentu, že tovar žalobcu, dodaný na Slovensko do jeho a ním uzamknutého skladu, hoci preclený bez vedomia žalovanej a súhlasu na jej meno, nemožno mať za preukázané uzavretie kúpnej zmluvy. Argumentácia súdu je tak svojvoľná, arbitrárna a nezodpovedajúca výsledkom dokazovania. Rovnako svojvoľná je argumentácia odvolacieho súdu aj v časti, že nie je vierohodné tvrdenie žalovanej, že žalobca v decembri 2000 plnil na zmluvu, ktorú žalovaná uzavrela so spoločnosťou B-ART, s. r. o., keďže táto spoločnosť od zmluvy s MAVIK NITRA, s. r. o., odstúpila listom z 10. novembra 2000, nakoľko podľa žalovanej vo veci nie je preukázané, že o predmetnom odstúpení od zmluvy mala žalovaná vedomosť. Bolo by nelogické, aby žalovaná v čase platnej zmluvy so zhotoviteľom uzatvárala na ten istý predmet zmluvy inú, či už písomnú alebo ústnu zmluvu. Pokiaľ odvolací súd v rozhodnutí dôvodí, že nebolo preukázané, že by došlo k prechodu vlastníctva vecí zaobstaraných spoločnosťou B-ART, s. r. o., ako zhotoviteľa diela vo vzťahu k žalovanej ako objednávateľovi na žalovanú, zo súdneho spisu vyplýva, že žalovaná dodané veci, vrátane troch sád skiel, nadobudla do vlastníctva a zaplatila za ne. Nebolo jej dodaných 5 sád skiel. Odvolací súd sa nezaoberal námietkou žalovanej ohľadne rozsahu plnenia zo strany žalobcu. Žalovaná namietala, že ona sa nikdy nesprávala voči žalobcovi ako kupujúca a žalobca sa nikdy neprával voči žalovanej tak ako predávajúci. Za nesprávnosť treba považovať aj argumentáciu odvolacieho súdu v časti, že pokiaľ Najvyšší súd Slovenskej republiky dôvodí, že žalovaná v konaní netvrdila, nenamietala, že žalobcom bol dodaný aj tovar, ktorý nebol na dokončenie kurtov potrebný a naopak nebol z časti dodaný tovar, ktorý bol potrebný, a preto na odvoláciu námietku v odvolaní Najvyšší súd Slovenskej republiky nereagoval.<sup>23</sup> Odvolací súd sa nevysporiadal s námietkami žalovanej, ktoré vzniesla počas konania, čím jej odňal možnosť konať pred súdom. Súdy žalovanej neposkytli odpovede na námietky najmä vo vzťahu k nepreukázaniu uzavretia ústnej kúpnej zmluvy o kúpe tovaru so žalobcom, ako ani na ostatné námietky uvedené v odvolaní i v dovolaní. Súdy tiež odmietli vykonať dôkaz preukazujúci, že žalovaná nepreclila žalobcom privezený tovar do SR. Dovolaním napadnutý rozsudok je podľa názoru žalovanej svojvoľný.<sup>24</sup> Žalovaná tak vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2016 sp. zn. 2Obo/5/2014, ako aj rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 23. októbra 2013 sp. zn. 15Cb/271/2001 v celom rozsahu zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.<sup>25</sup> K dovolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý mal za to, že dovolanie podané žalovanou nespĺňa zákonom požadované náležitosti. Žalovaná nešpecifikuje, v akom rozsahu rozhodnutie napáda a prípustnosť odvodzuje podľa § 237 písm. f/ O. s. p., ktoré v zákone neexistuje. Má tiež za to, že podané dovolanie je neprípustné aj podľa ust. § 236 ods. 2 O. s. p.<sup>26</sup> Ani jeden zo súdov, ktorý vo veci rozhodoval nezbavil žalovanú možnosti konať pred súdom. Súdy vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, veci správne právne posúdili a odôvodnili. Najvyšší súd SR sa v rozhodnutí dostatočne vysporiadal so vznesenými námietkami žalovanej. Medzi žalobcom a žalovanou došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy, z ktorej vznikol žalobcovi nárok na zaplattenie kúpnej ceny. Bolo preukázané, že sa jedná o nezaplattenú dodávku materiálu, ktorý žalobca dodal žalovanej, keď žalovaná vykonala iba čiastočnú úhradu kúpnej ceny.<sup>27</sup> Žalobca navrhol, aby dovolací súd rozsudkom podľa § 243b ods. 1 O. s. p. dovolanie zamietol a žalovanú zaviazal na úhradu trov konania.<sup>28</sup> Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ďalej len CSP) po zistení, že dovolanie podala včas a

riadne zastúpená sporová strana - žalovaná, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či je napadnuté také rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému je podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku prípustné.<sup>29</sup> Podľa ust. § 470 ods. 1 CSP, ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016 platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon (CSP) aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa ust. § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP, zostávajú zachované. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (napadnutý rozsudok NS SR nadobudol právoplatnosť vo veci samej 18. apríla 2016, dovolanie bolo podané osobne dňa 18. apríla 2016), teda za účinnosti O. s. p., dovolací súd postupoval v súlade s ust. § 470 ods. 2 CSP a prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, vydaného formou rozsudku, posudzoval podľa ustanovenia § 236 ods. 1, § 237 a § 238 O. s. p. v znení platnom v čase podania dovolania. Prípustnosť dovolania podľa ust. § 239 O. s. p. dovolací súd neskúmal, keďže toto ustanovenie sa vzťahuje na rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme uznesenia.<sup>30</sup> Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).<sup>31</sup> Dovolanie strany sporu - žalovanej smeruje proti rozsudku. Podľa ust. § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. je dovolanie prípustné: ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, ak odvolací súd sa odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, ak ide o potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku prvej inštancie, ktorým prvoinštančný súd vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa ust. § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. Prípustnosť dovolania z vyššie uvedených ustanovení nevyplýva, keďže napadnutý je potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedené v ustanovení § 238 O. s. p.<sup>32</sup> V súlade s ust. § 242 ods. 1 O. s. p. je dovolací súd povinný prihliadať vždy na procesnú vadu uvedenú v ust. § 237 ods. 1 O. s. p. Dovolací súd sa preto neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania podľa ust. § 238 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p. Toto zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne v ňom vymenované. Iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodnutia, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 O. s. p. Dovolací súd zdôrazňuje, že pre záver o prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúci je záver dovolacieho súdu, že k takejto procesnej vade aj skutočne došlo.<sup>33</sup> Existencia väd v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O. s. p. v dovolaní nebola namietaná a ani v dovolacom konaní nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto dôvodov nie je daná. Z vymenovaných procesných väd podľa ust. § 237 ods. 1 O. s. p. je v dovolaní namietaná vada konania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., t. j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred ním.<sup>34</sup> Z obsahu dovolania žalovanej vyplýva, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo tým, že súd prvej inštancie odmietol vykonať dôkaz o tom, že žalovaná nepreclila žalobcom dodaný tovar do SR, nedostatočne sa vysporiadala s námietkami vznesenými žalovanou, čím jej odňal možnosť konať pred súdom a samotný rozsudok je nedostatočne odôvodnený (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Teda ide o vadu konania podľa ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. f/ O. s. p.<sup>35</sup> Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. treba rozumieť procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu v občianskom súdnom konaní priznáva O. s. p. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak mohol účastník pred súdom uplatniť a z ktorých bol vylúčený v dôsledku nesprávneho postupu súdu. Nie je pritom rozhodujúce, či bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom postupom odvolacieho súdu, alebo v dôsledku postupu súdu prvej inštancie a odvolací súd v tomto smere neurobil nápravu.<sup>36</sup> Dovolací súd preto preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu a nezistil, že by postupom odvolacieho súdu bola žalobkyni znemožnená realizácia jej procesných práv, ktoré jej Občiansky súdny poriadok priznáva. Pokiaľ dovolaiteľka vytýkala odvolaciemu súdu, že nenapravil pochybenie súdu prvej inštancie, ktorý odmietol vykonať dôkaz ňou navrhovaný, treba uviesť, že uvedený dôvod sám osebe prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá. Súdna prax už viackrát judikovala, že nevykonanie dôkazov navrhovaných účastníkom konania nemožno považovať za taký postup súdu, ktorým súd odníme účastníkovi možnosť konať pred súdom (napr. uznesenie NS

SR uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR pod č. 37/1993). Dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 329/04, podľa ktorého súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Odvolací súd sa zaoberal s námietkou dovolateľky, týkajúcou sa nevykonania dokazovania o tom, že ona nepreclila žalobcom privezený tovar do SR a stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že dodaný tovar, odovzdaný žalobcom na prepravu, bol dňa 22. 12. 2000 preclený v prospech žalovanej. Žalovaná neprodukovala žiaden relevantný dôkaz ako pred súdom prvej inštancie, tak ani na odvolacom súde o tom, že žalobcom privezený tovar nepreclila (napr. reklamovala na colnici, že došlo k omylu a tovar jej nepatrí a pod.).<sup>37</sup> Žalovaná v dovolaní namietala, že rozsudok odvolacieho súdu trpí nedostatkom riadneho odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkami dovolateľky vznesené počas súdneho sporu.<sup>38</sup> Dovolací súd preto následne preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu so zameraním na namietané odôvodnenie napadnutého rozsudku. Štruktúra práva na odôvodnenie rozhodnutia bola rámcovo upravená v ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Táto forma sa uplatňovala aj v odvolacom konaní (§ 221 ods. 2 O. s. p.). Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre zdôraznil, že odôvodnenie rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor, ktorý zastáva aj dovolací súd, zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009). Po preskúmaní dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd rozhodol v súlade s Občianskym súdnym poriadkom a napadnutý rozsudok odôvodnil v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p., teda v súlade s požiadavkou preskúmateľnosti. Súd nie je povinný sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberať so všetkými skutočnosťami tvrdenými účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.) a účastníkovi musí dať odpoveď na zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery ním namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Z rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, prečo odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Toto rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neochýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožnil, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).<sup>39</sup> Aj judikatúra najvyššieho súdu (napr. R 111/1998) zastáva názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá procesnú vadu konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale ide len o inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorá však nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania. Tento názor je plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto názoru (porovnaj napr. rozhodnutia NS SR sp. zn.: 1Cdo/140/2009, 6Cdo/25/2012).<sup>40</sup> Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu netrpí vadou uvedenou v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Rovnako dovolací súd nezistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté inou procesnou vadou taxatívne vymenovanou v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p.<sup>41</sup> Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovanej odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné.<sup>42</sup> Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 C. s. p.).<sup>43</sup> Toto uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5:0.

## **Poučenie :**

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

